

Niets is wat het lijkt

Lees ook van Miranda Hillers

De Blingg-serie:
Het geeft niet
Breek mijn hart niet
Vergis je niet

WWW-serie:
DEX

NEW ADULT

*W*iets
is wat
het lijkt

MIRANDA HILLERS

DEEL 4 VAN DE BLINGG-SERIE

Eerste druk, december 2016

Copyright © 2016 MH Books

Auteur: Miranda Hillers

Redactie: Chinouk Thijssen

Omslagbeeld: BlueSkyImage | Shutterstock

Omslagontwerp: Carmen van Mourik | X Ontwerp

Druk: Pumbo.nl

ISBN 9789082580624

NUR 343

WWW.MIRANDAHILLERS.NL

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zoë

Vriendelijk doch dringend bedank ik een aanhoudende mevrouw van een telecomaandier. Mijn mobiele abonnement loopt binnenkort af, ze weten me dus te vinden. De eenmalige onzinnige aanbieding die ze aan mij probeert te slijten is niet echt voordelig. Ik wens haar een fijne middag voordat ik de verbinding verbreek.

Random mijn elleboog bungelt mijn handtas. Het is al een oudje en de ritssluiting opent en sluit niet meer zo goed. Wanneer ik de rits op een onhandige manier probeer te openen om mijn mobiel in de tas te doen, glijdt hij natuurlijk ook nog eens van mijn arm.

Ik buk om de tas op te rapen als op hetzelfde moment twee felle koplampen vanuit het niets lijken op te doemen. Een auto komt met flinke snelheid op me af.

‘Remmen, gek!’ En ik moet rennen voordat ik word overreden, maar mijn hakken lijken vastgelijmd aan het asfalt.

Slippende banden remmen precies op tijd voordat ze mijn arme lichaam raken. De bestuurder weet tot mijn grote opluchting een waardige afstand te houden.

Toch verlies ik mijn evenwicht omdat ik al bukte. Mijn knieën schaven tegen het asfalt wat een lichte pijscheut door mijn benen laat gaan. Ook mijn handen liggen tussen de brede witte en zwarte strepen van het zebrapad.

‘Gaaf het?’ Het duurt enkele seconden voordat er een mannenstem ergens boven me klinkt. De klank is laag, warm en bovenal bezorgd.

Mijn uitzicht zijn twee bruine leren herenschoenen. Ze behoren waarschijnlijk bij zo’n kerel met een bierbuik inclusief

een kale kop. Ik wed dat hij de enkele dunne haren die zijn schedel bezit om het halfuur met een plastic kammetje opzij brengt.

Langzaam blikken mijn ogen iets verder omhoog. Ze komen een donkerblauwe jeans tegen. Nog meer naar boven kijkend om de brokkenpiloot de wind van voren te geven om zijn onredelijke rijgedrag, wordt mijn keel kurkdroog. Met moeite slik ik twee keer achter elkaar door wat ik te zien krijg.

Een ritssluiting die niet echt vlak is, een leren bruine riem en een wit shirt dat strak tegen de huid is gespannen. Allemaal op ooghoogte.

Ik moet toegeven dat het lichaam dat ik verwachtte meevalt. Er bungelt geen dikke pens over de broekrand voor mijn neus.

Opeens helpt hij me omhoog. Ik weet dat het sterke armen zijn aangezien ik geen lichtgewicht ben.

Een beetje overdonderd door mijn val, veroorzaakt door de bijna-aanrijding én ook nog eens door het besef dat hij me blijft vasthouden, heb ik een minuutje nodig om mijn ademhaling rustig te laten worden.

Het strakke, witte shirt dat onder een loszittend wit overhemd zit, ruikt pas gewassen in combinatie met een andere aangename geur. Het is best wel een behaaglijke plek om zo tot mijn zinnen te komen door de consternatie.

De man in kwestie ruikt heel erg prettig. Ik adem diep in en laat het op mijn zintuigen inwerken.

Wat ik daarentegen niet zo prettig vind is de hand die over mijn haren gaat. Mijn haren zijn mijn grootste pluspunt en niemand mag daaraan zitten zonder mijn toestemming, anders wordt het een warboel.

‘Blijf van mijn haar af.’ Ik weet niet of hij hoorde wat ik zei. Ik denk het niet, mijn gezicht ligt tegen zijn overhemd aan. Het zal eerder een gemurmel zijn geweest.

Ik ben nog steeds niet in staat om naar zijn gezicht te kijken en opnieuw snuif ik de heerlijke geur op die hem omhult.

De hand glijdt in een traag tempo over mijn rug, hij betast mijn bil.

‘Blijf van me af,’ zeg ik opnieuw. Nu wat harder. De stof van zijn overhemd druk ik tegen zijn bovenlichaam voordat het tussen mijn lippen komt.

De harde borstkas gaat iets op en neer door een korte lach. Het maakt dat er iets in mijn buik rommelt terwijl ik een paar uur geleden genoeg heb gegeten.

‘Ik wilde alleen maar weten of je niets hebt gebroken,’ zegt de man. ‘Ik zal niet meer aan je zitten. Tenminste, niet zonder je toestemming.’ Weer die lach. ‘Je mag me nu wel loslaten.’

Mijn handen zijn vastgeklemd in zijn shirt. Ik wil hier wel voor altijd blijven staan. Zijn harde lichaam, zijn sterke armen, die geur die me bedwelmt.

‘Als ik je loslaat weet ik niet of... Ik bedoel, ik kan nauwelijks op mijn benen staan door jou...’ Ik stop met bazelen. Hoe kan ik dit nu uitspreken zonder te weten in wiens armen ik sta?

Hersenschudding. Het kan niet anders dan dat ik een hersenschudding heb. Of ik heb een stockholmsyndroom, soort van, omdat ik hem niet wil loslaten.

Hij zal denken dat ik gek ben. Ik hang gewoon aan hem.

Ineens besef ik dat hij bijna een ongeluk heeft veroorzaakt en dat hij niet eens sorry heeft gezegd.

‘Zou je niet eens je verontschuldigen aanbieden? Je hebt me bijna overreden.’ Langzaam hef ik mijn hoofd om zijn antwoord te horen.

Van schrik laat ik hem los. Ik wankel naar achteren als ik voor het eerst zijn gezicht zie. Mijn ogen vliegen over zijn volledige gestalte.

Schamend omdat ik hem best wel krampachtig en te lang onnodig heb vastgehouden, kijk ik omlaag. Het is goed dat ik dat

doe want een klein miezerig bloedspoor vloeit langs mijn onderbeen. Ben ik ongesteld geworden?

Hier? Precies op dit moment? Zomaar? Plotseling?

‘Je bent gewond.’ Hij heeft mijn blik gevolgd. ‘Je knieën. Ze moeten worden schoongemaakt. Ik heb een EHBO-doesje in mijn auto.’ Zonder een antwoord van mij af te wachten slaat hij een arm onder mijn knieën en rond mijn middel.

Witte stof wappert langs zijn laag zittende jeans terwijl hij met mij in zijn armen naar zijn auto loopt. Is hij niet bang dat zijn overhemd verpest wordt door mijn bloed?

Meneer de Brokkenpiloot voelt aan mijn voorhoofd en legt zijn handpalm tegen mijn hals zodra ik op de bijrijdersstoel word neergezet. Vervolgens maakt hij het dashboardkastje open.

Mijn hand breng ik naar mijn hoofd om zelf te voelen waar hij naar zocht, dat had ik beter niet kunnen doen. Ik raak hem met mijn elleboog. Het gevolg daarvan is dat het EHBO-doesje uit zijn handen valt en het op mijn voeten neerkomt.

‘Sorry,’ zeggen we tegelijkertijd.

Zijn ogen zijn intens blauw, een diepe oceaan kleur blauw. Ik krijg het gevoel dat hij me uitkleedt met zijn starende blik en merk dat mijn bloed een paar graden stijgt.

Deze man is mijn redder in nood en zijn aanwezigheid brengt me van mijn stuk.

Alhoewel hij de aanleiding was van dit hele gebeuren, voel ik me prettig bij hem. Dat komt bij mij niet vaak voor. Het duurt vaak een hele poos om me bij iemand op mijn gemak te voelen en dit voorval is pas net aan de gang. *Heel apart.*

Het zal wel aan mij liggen. Waarschijnlijk denk ik te veel aan de mannelijke hoofdpersonages uit de boeken die ik veelvuldig lees. Zij redden continu hulpeloze meisjes uit de boze wereld.

Ik kan me uren heerlijk in een andere wereld wanen, waar alles uiteindelijk goed komt.

Brokkenpiloot begint iets ongebruikelijks te doen. Mijn suède donkerblauwe pumps worden een voor een uitgetrokken.

‘Ook rode teennagels,’ mompelt hij. Met zijn grote handen begint hij mijn voeten verfijnd te masseren.

‘Koper,’ corrigeer ik hem. ‘De kleur is koperrood.’

Hij glimlacht naar me. ‘Wat jij zegt.’

Opgelucht door de ontspanning die door mijn lichaam voert door zijn bewegende vingers om mijn voeten, laat ik mijn hoofd tegen de hoofdleuning rusten. Het is heerlijk zo’n massage.

‘Je bent een god. Ik bedoel, je bent goed. Je weet wel... goed in wat je doet,’ verbeter ik me snel. Hij zal best wel een god in bed zijn. ‘Waarmee je bezig bent. Niet in bed, bedoel ik,’ zeg ik er zachtjes achteraan.

Met een brede grijns gaat hij door waarmee hij bezig is.

‘Meneer de Brokkenpiloot?’ Ik wijs naar de straat als hij me fronsend aankijkt. ‘Mijn tas.’

In een vloeiende beweging staat hij op nadat hij mijn voeten voorzichtig heeft losgelaten en op de automat heeft neergezet.

Het uitzicht dat ik nu krijg is niet echt vervelend.

Snel sluit ik mijn mond zodra hij de inhoud van mijn tas die op de weg lag opraapt en in de tas stopt. Behalve mijn mobiel.

‘Wat doe je?’ vraag ik als hij weer naast me hurkt.

Ongevraagd gaan zijn vingers over het scherm van mijn mobiel.

‘Mijn nummer.’ Hij legt de tas en mijn mobieltje op mijn schoot.

Zijn nummer? ‘Wat moet ik daarmee?’

‘Voor het geval dat,’ is zijn antwoord en hij opent het deksel van de EHBO-doos.

Met een geseald ontsmettingsdoekje maakt hij mijn geschaafde knieën schoon. Het prikt iets, waardoor ik huiver.

‘Gaat het?’ vraagt hij met een heuse bezorgdheid in zijn stem. Langzaam knik ik.

Het doekje is nu rood in plaats van wit. Hij vouwt het netjes op en stopt het in een leeg zakje alvorens het in het EHBO-doesje te doen. Twee pleisters maken de kleine schaafwonden onzichtbaar.

‘Je hebt prachtige zachte benen.’ Zijn handen legt hij om mijn onderbenen. Ze worden net zoals mijn voeten lichtjes gekneed.

Hij heeft gelijk. Ik ben gisteren bij het beautycentrum geweest waar ik een gezichtsbehandeling en een lichaampakking van chocolade heb gehad. Ook hebben ze alles bij me onthaard, dus mijn benen zijn inderdaad glad.

De pumps worden weer aan mijn voeten geschoven waarna hij me overeind helpt uit de stoel van zijn lage auto. Hij is zorgzaam. Aan de andere kant moet hij dat ook zijn. Het is zijn schuld dat hij me als een heuse dokter moet behandelen.

We staan tegenover elkaar. *Vrij dicht bij elkaar.*

Een ongemakkelijke stilte volgt. Een moment lang kijken we elkaar nietszeggend aan.

‘Sorry voor alles.’ Hij is de eerste die de stilte verbreekt. ‘Ik heb een afspraak, anders had ik je wel een drankje willen aanbieden.’

Wat jammer dat onze wegen hier scheiden. Waarschijnlijk wacht er een dame op hem in een romantisch eettentje.

Ik zal hem nooit meer zien.

Zijn zorgzame aanrakingen, zijn sterke armen die me omhoogtilden, zijn prachtige blauwe ogen, zijn... Heb ik wel goed naar zijn lippen gekeken? En welke kleur haar heeft hij eigenlijk? Mijn hersens zijn nalatig. Na een snelle inspectie zie ik het. Donkerbruin. Geknipt en duidelijk gestyled in een nonchalante look.

Hij pakt mijn elleboog. Indringend gaan zijn blauwe ogen, die me nu echt wel zullen bijblijven, over mijn gezicht.

‘Nogmaals mijn excuses.’ Vingertoppen strelen de huid boven mijn elleboog. ‘Ik moet nu echt gaan.’